

er valt niet aan te ontkomen en den 23sten gaat de opgekalefaterde vloot opnieuw onder zeil. De Portugeezen, bang in hun kom te worden opgebotteld en van de landzijde bestookt, verlaten hals over kop de schuilplaats, waar ze zich genesteld hebben, en vlieden voor de Hollanders en Engelschen uit. In den namiddag van den 24sten zijn dezen zoover ingeloopt, dat men er, op de hoogte van Djask, weer lustig op los schieten kan. Hoewel zwaarder bemand en bewapend hebben de Portugeezen echter definitief genoeg van het spel: in den nacht verdwijnen zij en gaan onder bescherming van het hun toebehoorend, in den Golf van Oman op de Arabische oostkust gelegen Maskate schuil. In de onderscheiden gevechten hebben Engelschen en Hollanders samen vier en zeventig man aan dooden verloren.

Na meer dan drie weken zeilen kwam de gecombineerde vloot te Soeratte aan. Hier had men de beschikking over voldoende materiaal, om de schepen behoorlijk te herstellen, lading werd ingenomen en drie van de koopvaarders (de overigen waren voor havens in de Oost bestemd) zetten koers naar Europa.

Het was echter later geworden dan met de instructies in overeenstemming was. Het vervoer van de koopwaar, die men destijds voor Perzië zelf had ingenomen, het lossen daarvan te Gamron, het opnieuw laden van zijde, katoen, gestreept en wit lijnwaad, salpeter, zegellak voor het vaderland, — het had alles tezamen te lang geduurd. Tot groote verstoordheid van de Heeren Zeventien was de beste tijd nu voorbij en drie maand lang moest op Mauritius worden overwinterd. Voor de ambassadeurs echter een buitenkansje, dat ze zich gretig ten nutte maakten. De heeren sloegen hun tenten op het eiland op, vermaakten zich met de jacht, zonden er ook hun dienaars op uit en lieten zich schildpadden, bokken, dodaarzen, veldhoenders, duiven en wat niet al op zijn Perzisch toebereiden, dat het een lust voor de neusgaten was. De steenbrasem gaf hun dulligheid in het hoofd, maar de paling was goed. De matrozen volgden hun voorbeeld na en verorberden zooveel wild, dat zij den scheepskost vergaten.

Ook de interne verhoudingen waren den eersten tijd nog wel dragelijk. Lang echter duurde dit niet. De Dordrecht toch had meer gezelschap aan boord dan Moesa Beg alleen. Daar was in de eerste plaats Jan Lucaszoon van Hasselt. Hij behoorde tot dien zwerm van avonturiers, die de door een in wording verkeerende wereld geboden kansen met waarlijk virtuoos gehanteerde brutaliteit wisten uit te buiten. Hij was portretschilder van beroep, maar zijn kost verdiende hij op de wijze van de gebroeders Shirley, te weten eensdeels als gunsteling en Westersch raadsman van den Sjah en anderdeels wijl men, uit hoofde van de bescherming, die hij genoot, hem zekere privilege's niet dorst onthouden. Zoo had hij, precies als de Sjah zelf, van den Opperkoopman te Ispahan, tegen de geldende regels in, permissie gekregen, zijn eigen koopwaar aan boord te nemen. Het monopolie der Compagnie was hiermee doorbroken en van Hasselt in staat, haar met behulp van haar eigen schepen